

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 293/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom doc. JUDr. B. F., PhD., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dolný Kubín v bližšie nešpecifikovanom exekučnom konaní a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 2. júla 2012 osobne doručené podanie spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) v bližšie sťažovateľkou nešpecifikovanom exekučnom konaní.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie ňou označených základných práv a práv v exekučnom konaní, ktoré identifikovala iba prostredníctvom osoby povinného a spisovej značky súdneho exekútora „Ex“ bez uvedenia príslušnej spisovej značky „Er“ tohto exekučného konania vedeného okresným súdom, pretože spisová značka jej nie je podľa jej tvrdenia známa, a to aj napriek tomu, že na jej zistenie vyvinula enormné úsilie.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že v ňou (uvedeným spôsobom, pozn.) označenom exekučnom konaní okresný súd porušil jej základné právo a právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v dôsledku toho aj jej základné právo na spravodlivé súdne konanie, ktorého jedným z atribútov je aj právo na prerokovanie veci v primeranej lehote, ďalej podľa sťažovateľky laxným, resp. pomalým postupom okresného súdu malo dôjsť aj k porušeniu jej základného práva a práva na ochranu vlastníctva a napokon okresný súd mal porušiť aj všeobecný zákaz diskriminácie.

Inkrimovaným sťažovateľkou napádaným postupom, ktorým mali byť porušené ňou označené základné práva a práva, je postup okresného súdu, ktorý podľa tvrdenia sťažovateľky od 28. januára 2011, keď ňou zvolený súdny exekútor podal okresnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech sťažovateľky ako oprávnenej z exekúcie, o tejto žiadosti rozhodol „... len čiastočne...“, keď súdnemu exekútorovi udelil poverenie iba na časť exekučným titulom priznanej pohľadávky, takže podľa sťažovateľky „... nečinnosť, resp. nesústredená činnosť súdu sa týka žiadosti o vydanie poverenia v tej časti exekučne uplatňovanej pohľadávky o ktorej súd doposiaľ bezdôvodne nerozhodol. Z pohľadu platného práva (zákonnej úpravy exekučného konania)

nie je možné akceptovať stav, kedy exekučný súd (v reakcii na žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia) poverí súdneho exekútora výkonom exekúcie len pre časť pohľadávky oprávneného a o právnom osude /ostávajúcej časti pohľadávky nerozhodne (či už pozitívne udelením poverenia alebo negatívne zamietnutím žiadosti).“ .

V sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľka tiež poukázala na skutočnosť, že okresný súd v napádanom exekučnom konaní neprijal adekvátne opatrenia na urýchlené konanie vo veci žiadostí ňou zvoleného súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekučného konania, a to aj napriek skutočnosti, že sťažovateľka mala podľa svojho tvrdenia podať v súvislosti s týmto postupom okresného súdu predsedovi okresného súdu 9. mája 2012 sťažnosť na prieťahy v konaní.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Sťažovateľ má enormný záujem na vecnom posune v exekučnom konaní a preto rozhodnutie o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie opakovane urgoval. Porušovateľovi adresoval viacero listov so žiadosťou o informáciu o stave konania, resp. podnetov na preskúmanie zákonnosti postupu súdu (podania sa nachádzajú v súdnom spise exekučného súdu). Opísané aktivity však nenaplnili očakávania sťažovateľa, že dôjde k odstráneniu stagnácie a k uskutočneniu zákonom predvídaného postupu. Porušovateľ ostal vo veci nečinný...

K znižovaniu hodnoty majetku sťažovateľa (bonity pohľadávky) dochádza aj preto, že nečinnosť exekučného súdu utvrdzuje dlžníka (povinného) v tom, že sťažovateľovi zaplatiť nemusí, pretože ho autoritatívne k takémuto správaniu nemá kto prinútiť. Bez povšimnutia nemôže ostať ani skutočnosť, že márnym plynutím času sa dlžníkovi (povinnému) vytvára priestor na to, aby zrealizoval úkony ktoré ho zbavia majetku postihnutel'ného exekúciou. Pohľadávku sťažovateľa tak nebude z čoho uspokojiť. ...“

Vzhľadom na uvedené tvrdenia sa sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu domáha, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v napádanom exekučnom konaní bolo porušené jej základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej základné

právo a právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tiež jej základné právo a právo na ochranu vlastníctva zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu a napokon, že došlo aj k porušeniu všeobecného zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 12 ods. 2 ústavy a v čl. 14 dohovoru. V dôsledku uvedeného sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v ňou napádanom exekučnom konaní postupovať bez zbytočných priet'ahov, aby okresnému súdu zakázal pokračovať v diskriminácii sťažovateľky a aby sťažovateľke priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 940,44 €, a tiež aby jej priznal úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva a práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré sťažovateľka subsumuje aj pod základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého jedným z atribútov je aj prerokovanie vecí v primeranej lehote bez prietáhov, pričom s porušením práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov sťažovateľka spája aj porušenie svojho základného práva a práva na ochranu vlastníctva zaručených v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu, a v konečnom dôsledku aj s porušením všeobecného zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 12 ods. 2 ústavy a v čl. 14 dohovoru. K zbytočným prietahom postupom okresného súdu v sťažovateľkou napádanom exekučnom konaní pritom malo dôjsť v dôsledku tohto, že okresný súd do podania sťažnosti ústavnému súdu iba čiastočne rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Jednou zo zákonom o ústavnom súde požadovaných obligatórnych náležitostí sťažnosti spôsobilej iniciovať konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je aj presné označenie konania, resp. označenie postupu orgánu verejnej moci, ktorým malo dôjsť k namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv a práv zaručených v ústave alebo kvalifikovanej medzinárodnej zmluve, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu uviedla, že nie je schopná presne spisovou značkou označiť, a tak nezameniteľným spôsobom identifikovať ňou napádané exekučné konanie vedené okresným súdom, v ktorom malo byť porušené najmä jej základné právo a právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a s tým spojené aj iné sťažovateľkou označené základné práva a práva, a to v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti ňou zvoleného súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Sťažovateľka ňou napádané exekučné konanie okresného súdu označila iba uvedením označenia účastníkov exekučného konania, pričom oprávnenou z exekúcie je samotná sťažovateľka a povinným je konkrétna menom, priezviskom a dátumom narodenia označená fyzická osoba, pričom sťažovateľka toto napádané exekučné konanie tiež označila uvedením „*exekútorskej*“ spisovej značky „Ex“.

Ústavný súd v súvislosti s uvedenými tvrdeniami sťažovateľky v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že v napádanom exekučnom konaní ide o prípad, keď sťažovateľka namieta porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov v súvislosti s rozhodovaním okresného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, pričom podľa jej tvrdení okresný súd o tejto žiadosti už čiastočne rozhodol (s. 3 sťažnosti, pozn.), takže podľa ústavného súdu sťažovateľka už z tohto ňou proklamovaného „*čiasťočného rozhodnutia*“, resp. „*čiasťočného poverenia*“ v danej veci musela mať vedomosť o spisovej značke napádaného exekučného konania.

Vzhľadom na uvedené je teda nepochybne zrejmé, že tvrdenia sťažovateľky o tom, že nemá vedomosť o spisovej značke ňou napádaného exekučného konania sa nezakladajú na pravde, resp. majú charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia zo strany sťažovateľky, pretože sama sťažovateľka uvádza, že porušenie svojich práv namieta v súvislosti s konaním v ktorom už bolo okresným súdom čiastočne rozhodnuté.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd pripomína, že nie je povinný z úradnej povinnosti odstraňovať nedostatky sťažnosti sťažovateľky, pretože na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí v podaniach účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

Okrem uvedeného ústavný súd tiež vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 už uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii

a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti aj zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby (sťažovateľov), ktoré sú zastúpené osobami práva znalými (advokátmi), tak ako to je aj v prípade sťažovateľky.

Napokon v súvislosti s náležitosťami sťažnosti sťažovateľky ústavný súd tiež podotýka, že sťažovateľka svoje tvrdenia v sťažnosti nepodložila žiadnymi dôkazmi, a to aj napriek skutočnosti, že v samotnej sťažnosti uvádza, že ich k sťažnosti pripája, napr. sťažovateľka nepredložila relevantný dôkaz (s odtlačkom úradnej prijímacej pečiatky okresného súdu, pozn.), že bola skutočne podaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a tiež nepredložila ani „*čiasťočné rozhodnutie*“ okresného súdu o tejto žiadosti na ktorú v sťažnosti poukazuje, a tiež neuviedla ani len dátum, kedy malo byť toto „*čiasťočné poverenie*“ okresným súdom vydané. Okrem toho sťažovateľka predložením „*sťažnosti adresovanej predsedovi okresného súdu*“ nezdokladovala ani to, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu skutočne preukázateľne vyčerpala tento prostriedok nápravy ňou označených práv, a túto skutočnosť iba tvrdila, pričom tiež neuviedla, ako bola táto jej sťažnosť predsedom okresného súdu posúdená.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd tiež podotýka, že v prípade pravdivosti tvrdení sťažovateľky, že kvôli pretrvávajúcim prieťahom v napádanom exekučnom konaní podala pred podaním sťažnosti

ústavnému súdu 2. júla 2012 ešte 9. mája 2012 aj sťažnosť predsedovi okresného súdu na prietahy v konaní, možno sťažnosť sťažovateľky odmietnuť aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd totiž už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, I. ÚS 20/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní [podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“)] je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám urobil nápravu a odstránil protiprávny stav zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala ústavnému súdu sťažnosť 2. júla 2012, t. j. ani nie dva mesiace potom, ako (iba podľa jej tvrdenia bez dôkazu, pozn.) 9. mája 2012 podala predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v napádanom exekučnom konaní, takže z tohto hľadiska podľa ústavného súdu sťažovateľka neposkytla okresnému súdu dostatočný časový priestor, aby v dôsledku využitia sťažnosti na prietahy adresovanej predsedovi okresného súdu, ktorú považuje ústavný súd za účinný právny prostriedok ochrany označených práv, sám vo svojom postupe zjednal nápravu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd zastáva stanovisko, že sťažnosť sťažovateľky na prietahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu bola v okolnostiach prípadov zo strany sťažovateľky iba formálnym úkonom.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2012